

Arrest

nr. 148 710 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 11 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 14 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2013 dient de verzoekende partij, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 11 februari 2014, met kennisgeving op 14 februari 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machting tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980. we merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.79 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds augustus 2003 in België verblijft (doch in de periode september 2007-april 2008 het land verlaten heeft), geïntegreerd zou zijn, Nederlands geleerd heeft, werkbereid is en zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machting tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene kreeg reeds vele bevelen om het grondgebied te verlaten, doch blijft zich hardnekkig nestelen in illegaal verblijf. Enige opgebouwde integratie is dan ook te wijten aan het gedrag van betrokkene en kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28.01.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen afgesloten met de beslissing ‘niet erkend’. De derde en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 24.03.2009 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures – namelijk ongeveer vijf maanden voor de eerste, een jaar en negen maanden voor de tweede en acht maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(…)”

1.2. Eveneens op 11 februari 2014, met kennisgeving op 14 februari 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan (…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 19.12.2012.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; Betrokkene, heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.12.2012, hem betekend op 19.12.2012.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 17.06.2013.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoekende partij haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet zij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*RvS 18 december 2012, nr. 222.810*).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoekende partij op 1 juni 2014 onder escorte is vertrokken naar Moskou. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoekende partij bij onderhavig beroep, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, stelt de raadsman van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Het belang van de verzoekende partij bij haar aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bestaat erin haar verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (*cf. RvS 25 mei 2005, nr. 144.961*). Aangezien de verzoekende partij niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijft, kan zij geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep. Een aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend wordt op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet veronderstelt immers ook het bestaan van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst wordt ingediend. Wanneer de aanvrager zich nadien in het land van herkomst bevindt, *quod in casu*, zijn er per definitie geen buitengewone omstandigheden meer op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn aanvraag in te dienen (*cf. RvS 13 maart 2009, nr. 180.989*).

Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. In het middel gericht tegen het inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Het middel luidt als volgt:

“De enige motivering is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, gezien hun asielpprocedure niet buitenmatig lang heeft geduurd.

III.3. Er kan slechts een inreisverbod opgelegd worden wanneer: Je een vorig BGV niet hebt gerespecteerd, Je BGV een termijn van 0 dagen voorziet.

Er lig nergens een bewijs voor dat op 14.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

III.4. De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. De DVZ moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt een inreisverbod op met een duur van 3 jaar wanneer: je beslissing tot uitwijzing geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet (BGV met 0 dagen), je geen vrijwillig gevolg gaf aan een eerdere uitwijzingsbeslissing

De beslissing neemt bovendien geen redenen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in aanmerking. Dat er momenteel een aanvraag tot regularisatie is om humanitaire redenen bij schrijven dd. 19.11.2012. Dergelijke aanvraag behoort tot de discretionaire bevoegdheid van DVZ.

Uit de informatie waarover zowel het CGVS beschikt, als deze die beschikbaar is op het internet, blijkt dat zijn vrees na terugkeer valse bekentenissen te moeten afleggen en valselijk beschuldigd te worden, gegrond is. Er kan in dit verband gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) en waaruit blijkt dat Iraniërs die Iran op illegale wijze hebben verlaten zich aan een ondervraging kunnen verwachten, maar dat personen die voor hun (illegale) vertrek uit Iran niet werden gezocht door de Iraanse autoriteiten bij terugkomst enkel een geldboete krijgen wegens hun illegaal vertrek. Activisten (zowel in Iran als in het buitenland) die herhaaldelijk in de kijker hebben gelopen bij oppositieactiviteiten lopen het risico bij aankomst in Iran te worden ondervraagd en te worden berecht. Hijzelf verliet Iran echter op legale wijze en heeft een risico profiel, in de zin dat eerder geïndiceerd werd door de Iraanse autoriteiten, gezien hij deelnam aan een demonstratie in Iran en hierbij (buiten wat heen en weer getrek met leden van de Bassidj). Uit naar het bijgevoegd stuk blijkt dat de Procureur Generaal Mohsen Eje'i dat iedereen die deelnam aan de betogingen bij de presidentiële verkiezingen. Aangezien de verklaring spreekt over iedereen die deelnam aan de betogingen, handelt dit per definitie ook over mijn verzoeker.

Uit de nieuw bijgevoegde stukken blijkt bovendien dat zijn vader in 2011 een hartaanval kreeg naar aanleiding van zijn ondervraging in november 2011. Ook dat nieuw element werd niet afdoende beoordeeld."

3.2.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen licht de verzoekende partij, nog daargelaten de vraag naar de relevantie van het inroepen van de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nu de tweede bestreden beslissing de beslissing tot afgifte van een inreisverbod betreft en allerm minst een beslissing naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nergens in haar verzoekschrift toe op welke wijze zij deze bepaling door de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk. Bovendien laat de verzoekende partij na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel ze geschonden acht, evenals de wijze waarop de tweede bestreden beslissing enig beginsel van behoorlijk bestuur zou schenden, zodat het middelonderdeel waarin zij "het beginsel van behoorlijk bestuur" geschonden acht, eveneens niet-ontvankelijk is.

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting voldaan werd, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2012, dat haar op 19 december 2012 werd betekend, waarna zij nog geen stappen heeft ondernomen om het Belgisch en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en bovendien een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 17 juni 2013. Bijgevolg is er sprake van een duidelijke motivatie. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de verwerende partij verder gaat motiveren, in die zin dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er nergens een bewijs voorligt dat haar op 14 december 2012 (waarbij kan worden aangenomen dat zij het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 december 2012 bedoelt waarnaar in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen) een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dient erop te worden gewezen dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat op 13 december 2012 jegens de verzoekende partij een bijlage 13^{quinqies} werd genomen, die haar op 19 december 2012 via de post werd toegestuurd, zodat de verwerende partij op goede gronden naar dit bevel om het grondgebied te verlaten kon verwijzen in de tweede bestreden beslissing.

Voorts zet de verzoekende partij op algemene en hoofdzakelijk theoretische wijze uiteen dat zich bij het bepalen van de duur van een inreisverbod een evenredigheidstoets opdringt, doch laat zij na uiteen te zetten dat er *in concreto* sprake is van een onevenredige beslissing. Zij verwijst slechts naar een aanvraag tot regularisatie om humanitaire redenen van 19 november 2012. Het indienen van een dergelijke aanvraag brengt niet *ipso facto* met zich mee dat er sprake is van een noodzaak tot “*opheffing of opschorting*” van het inreisverbod, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat reeds een beslissing inzake de vermeende regularisatieaanvraag werd genomen. De verzoekende partij gaat er overigens aan voorbij dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 17 juni 2013 ter motivering van (de duur van) het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden een gegronde vrees te hebben voor valselijke beschuldigingen bij terugkeer en zij haar betoog verder steunt op “*informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt*” omtrent Iraniërs die Iran op illegale wijze hebben verlaten, dient erop te worden gewezen dat dit betoog niet dienstig is nu de verzoekende partij geenszins van Iraanse afkomst is maar zelf verklaart van Russische nationaliteit te zijn en niet blijkt dat haar nationaliteit ter discussie staat.

De verzoekende partij verwijst voorts naar “*nieuw bijgevoegde stukken*” waaruit zou blijken dat zijn vader in 2011 een hartaanval zou hebben gekregen. De Raad dient op te merken dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt welke stukken zij bedoelt. Bovendien kan erop worden gewezen dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van deze beslissing. Ten overvloede toont zij niet aan hoe het gegeven dat haar vader getroffen zou zijn door een hartaanval afbreuk zou doen aan de motivering van de tweede bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat “*de enige motivering is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, gezien hun asielpprocedure niet buitenmatig lang heeft geduurd*”, dient te worden opgemerkt dat deze grief geen betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing en dus niet dienstig is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN